Ч. 179 Пятниця 13 (25) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Реформа оплат від перенесеня власности.

Wiener Zeitung оголосила цісарске розпорядженє в справі реформи оплат від перенесеня недвижимоі власности, видане на підставі §. 14 ого. Розпорядженє се заводить з одноі сторони велике упрощенє в цілій системі виміру належитости від переношеня движимоі власности, а з другоі сторони значно обнижає ті оплати. Доси так замотані постанови що до виміру тих оплат, як і сама іх висота, давали ся діймаючо відчувати, особливо малим посілостям, а передовсім селяньским. Хоч новеля з д. 31. марта 1890 р. принесла деякі пільги, то були они так незначні і так мало людий могло з них користати, що невдоволенє інтересованих майже не уменшилось. Правительственне внесенє, котре мало зарадити слушному невдоволеню населеня, особливо селяньского, не могло статись законом через звістний розлад парляментарний. Сталось оно тепер згаданим розпорядженем цісарским.

§. 1. сего розпорядженя розрізняє три ґрупи перенесень власности. Перша обіймає всякі перенесеня недвижимоі власности межи родичами, дітьми і супругами; друга перенесеня в разі смерти і перенесеня межи живими з титулу даровизни; трета перенесеня через продаж межи особами, не обнятими першою ґрупою.

В першій ґрупі виносить оплата 1% при вартости до 30.000 корон, а $1^1/_2$% при висшій вартости. Таким чином залишено ріжницю межи оплатою від переношеня даровизни а оплатою від переношеня власности, набутоі через продаж і купно, коли ходить о перенесенє власности з родичів на дітий або на відворот. Доси в першім разі платило ся $1^1/_2$% оплати і 25% додатку, чи то разом 1·875%, а в другім разі 4·375% ($3^1/_2$% оплати і 25% додатку); тепер в обох випадках установлено однакову оплату, і то так низьку, що найвисший еі вимір не рівнає ся ще дотеперішній оплаті від найнизше обтяженя перенесин.

В другій ґрупі, значить при перенесинах в разі смерти межи особами, не обнятими першою ґрупою, і при перенесинах даровизни межи такими особами живучими — виносити буде оплата $1^1/_2$% при вартости до 20.000 корон, а 2% при висшій вартости. Буде се в більшій части випадків також значна пільга, бо доси оплачувало ся 1·875% ($1^1/_2$% оплати і 25% додатку), та й то тілько від необтяженого гіпотечно майна, а вартість гіпотечно обтяжена, підпадала оплаті 4·375%, так що той, хто набував задовжену реальність, мусів поносити більший тягар, ніж той, хто набував незадовжену, — инакше кажучи, чим менша була вартість набутого майна, тим більша оплата від перенесеня его власности.

Для третоі ґрупи установляє цісарске розпорядженє такі оплати: при вартости до 10.000 корон 3%, при вартости над 10.000 до 40.000 корон $3^1/_2$%, при вартости над 40.000 корон 4%, так що навіть найвисша оплата є ще низша від давноі звичайноі, котра виносила 4·375%.

§. 2 цісарского розпорядженя приносить ще инші значні пільги при перенесинах малих посілостий сільских і міских. Після сего параґрафу увільнені є від оплати при перенесинах власности межи родичами, дітьми і супругами будинки, уживані властителем, і посілости, для рільничих цілий призначені а самим властителем управляні, коли іх вартість не є висша над 5.000 корон; при вартости над 5.000 до 10.000 корон виносить оплата $^1/_2$%. Крім того при перенесинах таких реальностий на кревних в бічній лінії або поміж особами чужими обчисляти ся має належитость при вартости до 5.000 корон на половину, а при вартости до 10.000 корон на $^3/_4$ звичайноі оплати, установленоі в §. 1-ім, коли той, хто реальність набуває, сам еі має уживати чи то управляти.

Важні є також пільги, які виходять з обниженя оцінки доживітя. Коли родичі відступають дітям ґрунт, то буває, що крім якоі там ціни за те відступленє вимавляють собі ще мешканє в відступленій хаті, харч або і якусь готівку, платну в умовлених речинцях. Вартість тих вимовлених річий дочисляє ся для виміру скарбовоі належитости до ціни, умовленоі при відступленю власности. Доси при оцінці тоі вартости брано за підставу десяти- або й пятнайцяти-разову іх вартість річну; тепер підставою оцінки будуть іх пяти-разова вартість річна.

До дальших пільг належить знесенє оплати від тих недвижимостий, котрі становлять сервітут права ужиткованя, лагіднійше ніж доси трактованє контрактів, списуваних при поділі і розділі власности, а опісля постанова,

---

ПОКУСА.

(З француского — Павла Боннете).

Похід того рана був незвичайно томлячий. Три безконечно довгі, тяжкі години минули від часу, як рушено з місця; сонце високо вже стояло на небі.

Четвертий раз вахмістр Ремійльо поглянув на годинник. Підофіцир Верґі, замітивши той рух настоятеля, наблизив ся до него і сказав:

— Може би ми тут задержали ся?

Переіздили саме коло купки дерев, котрих галузе кидало легку тінь на розпалений пісок пустині. Пан вахмістр двигнув вкінци раменами, не відриваючи очий від вказівок годинника; тимчасом его мул минув смугу тіни і вступив знов на бездеревну пустиню, що з кождою хвилею пашіла сильнійшим жаром. Аж по хвили Ремійльо сховав годинник до кишені і задержав мула.

— Постій!.... закомандував таким сильним голосом, що в далеких корчах зірвали ся з гнізд птиці.

— Постій!.... повторив за ним після звичаю тихійше Верґі.

— Постій!.... крикнув з послідного ряду чорний Магмуд-Семба.

Хвилю чути було ще скрегіт ланцухів: туркіт найбільше віддалених возів; відтак всьо утихло, табор задержав ся. В миг ока повідпинали вояки мули від возів, і зьвірята, раді із спочинку, голосно сопіли, витягаючи шиі, лизали собі ноги, або скубли спалену траву, між тим як іх чорні погоничі закурювали люльки, позичаючи собі взаімно тютюну.

Верґі зліз з коня і простягнув ся на земли, насунувши на очи дашок білого каскета, та перекинувши через рамя поводи свого коня.

— Гей, пане підофіцир! — роздав ся нараз голос Ремійльота — запишіть собі, що постій припадає що пятьдесять мінут.... Що пятьдесять, а не що сорок сім, або сорок вісім.

Той, до котрого була бесіда, навіть не ворухнув ся.

— Слухай, коли до тебе говорю — почав знов Ремійльо — і будь ласкавий памятати о тім, що ти мені винен як свому зверхникови.

Верґі вусом не повів.

— Щож до чорта, ти глухий, чи що?.... Зараз вставай і поводи ся як воякови годить ся!

Кажучи то, вахмістр нахилив ся і потягнув за рукав свого підвластного, що одним скоком зірвав ся на рівні ноги....

— Зась від мене! — сикнув крізь затиснені зуби, грізно поблискуючи очима.

— Не чіпляю тебе без потреби.... Хочу лише, аби ти підняв ся і робив то, що до тебе належить. Іди поглянь, чи не маємо покалічених зьвірят.... А за непослух підеш на два дні до арешту!.... Зі мною нема жартів....

Палкий зверхник, з темним румянцем на лици, гнівав ся чим раз більше і не щадив докорів і погроз. Его противник, молодий чоловік, з утомленим блідим лицем, не говорив нічого; стояв непорушно, випрямлений, з очима спущеними на діл, лиш его бліді дрожачі уста і сильно затиснені зуби зраджували на силу, здержувану скажену злість.

Три кроки від них чорношкірий підофіцир, Магмуд-Семба, гриз ліниво свою пайку сухара. Старий пяниця, здавалось, був глухий на всьо, що довкола него діяло ся, але з приспішеного морганя его повік і насьмішливого виду лиця можна було пізнати, яку приемність робить ему упокоренє товариша. Верґі причув его присутність, обернув голову в его сторону і замітив злобний усьміх, що викривлював чорне лице по кождім обидливім слові, яке виходило з уст вахмістра. То відкрите було пекучою отруєю, вилитою на рану бідного хлопця.

Отсе в тій хвили, як впрочім кождого дня, вже від пятьох місяців, той чоловік, низший від него походженем, але рівний ему військовим степенем, той різник радше як вояк, що мимо ран одержаних в битві, мимо ордеру, яким его надїлено, не міг з причини на пиянство, дійти до степеня офіцирского, та зьвірина любувала ся видом поневіряня, котрого жертвою був він, чоловік білий, образований, він, що в будучности мав бути зверхником того мурина. Сама та гадка зродила в нім шалену охоту кинути ся тут, зараз, безпроволочно на свого гнобителя.... Мимохіть сягнув до шаблі, але его дрожача рука наткнула ся на ланцушок, закінчений медалем сьв. Юрия. Під впливом того дотику, гадки молодця змінили

що при продажи реальности, котру набуто титулом спадку перед несповна двома роками, належитість за перенесенє платитись має лиш раз.

Важна є постанова, що в разах коли спадщину обіймає оден з кількох, маючих до неї право, спадкоємців, залишена буде практикована доси фікция різних нових, оплаті підлягаючих інтересів правних межи живучими особами, а такі спадкоємства мають бути уважані і обтяжані, як набуте в дорозї спадку.

Правительство обчислює, що убуток в державних доходах вийде при переносинах в простій лінії на звиш 2 міл. зр., а при инших переносинах на звиш чверть міл. зр., але заразом надіє ся, що убуток той верне ся через инші постанови цісарского розпорядженя. Одною з них є знесенє т. зв. „опусту оплати“ (Gebührennachlass). Той опуст опирав ся доси на тім, що при правних інтересах, підлягаючих оплаті або і вільних від оплати, силою котрих наступало перенесенє недвижимого майна, вимірювано тим низшу належитість, чим коротший час минав від послїдного перенесеня. Таким чином скарб позбував ся доходу як-раз при таких інтересах, котрі найменше заслугують на пільги, бо при інтересах, що виходять з простої спекуляциї. Инші постанови розпорядженя цісарского дотикають острійшого пильнованя, щоби так движимі як і недвижимі спадщини не ухиляли ся від оплати за переносини власности; особливо звертають ті постанови увагу на те, що доси як-раз економічно найсильнїйші найлекше ухиляли ся від оплати належитостий і що передовсїм движиме майно з сего огляду в далеко кориснїйшім є положеню ніж недвижиме, котре легко можна сконтролювати.

Новинки.

Львів дня 24-го серпня 1899

— **Затвердженє вибору.** Цїсар затвердив вибір кн. Павла Сапіги на презеса ради повітової в Раві.

— **Зелїзниця Львів-Винники.** З Відня доносять, що Міністерство зелїзниць продовжило на один рік інжинерови Людвикови Обадалекови концесию на передвступні роботи коло льокальної зелїзниці Львів-Винники, котра відтак має вести на Городиславичи, Николаїв, Унтервальден або Ганачів до Перемишлян.

— **З аєпархії львівскої.** Кандидати стану духовного з львівскої аєпархії, бажаючі бути принятими до львівскої духовної семинарії, мають внести свої подання до дня 20 н. ст. вересня с. р. на руки митроп. Консисториї з приписаними прилогами (котрі вкаже кождий уряд парохіяльний). А дня 29 н. ст. вересня мають кандидати перед 8 годиною рано явити ся в архикатедр. церкві, а відтак піддати ся іспитови зі співу і начал віри християньскої. Кандидати до рускої колегії в Римі мають внести свої прошеня через уряди деканальні до митроп. Консисториї до дня 26 н. ст. вересня (мусять мати що-найменше скінчену гімназию), а дня 29 н. ст. вересня мають явити ся о 8 годині рано в архикатедр. церкви, а звідтам в канцелярії митроп. Консисториї.

— **Вписи до женьскої семинарії учительскої в Перемишли** будуть відбувати ся 29, 30 і 31 с. м. з рана від години 8 до 12 і від 3 до 6 пополудни. Кандидатки зголошуючі ся на І. рік семинарії повинні предложити: а) метрику уродженя на доказ, що скінчили 15 рік житя (на фреблївский курс 16 рік); б) сьвідоцтво скінченої школи видїлової; в) сьвідоцтво здоровля і фізичного уздібненя до званя учительского, виставлене лїкарем повітовим; г) родовід, евентуально також д) сьвідоцтво моральности. Рік шкільний розпічне ся 1 вересня о 8 год. рано богослуженєм в рускій катедрі і в костелї Бенедиктинок. Школа вправ при семинарії єсть 4-клясовою. Вкінци дирекция пригадує, що учениці семинарії і курсу фреблївского замісцеві мусять мешкати в інституті Бенедиктинок або в інтернатах: а) Фелїциянок, б) ім. сьв. Анни.

— **Страшна смерть хлопця.** Перед тиждень в селї Селля на Угорщинї лучила ся страшна пригода. Син богатих господарів 14-лїтний хлопець Павло Улич пішов до лїса і там пропав. Шукали его дармо кілька днів. Аж в недїлю удало ся родичам віднайти его, але на жаль, вже неживого. Як з усього видко, вибіг хлопець до лїса на ягоди і в тій забавці відбив ся від хати і заблудив. Лїс був густий і темний, то й хлопець не міг розпізнати де находить ся і замість вертати до дому, пішов в противнім напрямі. Вкінци добіг до полянки серед лїса і там видко утомлений спотикнув ся на щось і упав. В тій хвили вхопило его зелїзо заставлене на лиси. Ліву руку пробили ему зелїзні зуби на скрізь, а й праву долоню мав пробиту. Очевидно, що нещастна дитина мусїла пробовати отворити зелїзо, але зуби ще більше затискали ся і ранили тїло. З тих болїв увільнила его смерть, хоч дуже страшна, бо голодова. Можна собі уявити розпуку родичів, коли побачили свою дитину, якою она смертию погибла. Над тїлом хлопця лїтали вже круки і були би его роздирали. Родичі хоч трупа вспіли охоронити від тої долї.

— **Неаби який головач.** В ню-йоркскім шпитали приміщено недавно тому якогось Джемса Менута, котрий мабуть зі всїх людий на сьвітї має найбільшу голову. Той головач виглядає так страшно, що всї хорі его бояли ся і длятого треба его було перенести до окремого лязарету. Голова Менута має в обемі не менше лиш 1 метер і чверть, підчас коли обем голови звичайного чоловіка не доходить більше як до 55 центиметрів. Менут має отже майже півтретя раза так велику голову як звичайний чоловік. Она ще тим страшнїйша і монструальнїйша, що Менут єсть карликом, високим всего лиш 4 стопи і 1 цаль, а голова єсть два рази більша від висоти его росту; груди і плечі у него величезні, а ноги тонкі і коротенькі. Він своїм виглядом і своїми дивацтвами так поперепуджував людий, що богато з них занедужало. — Не треба забувати на то, що такі карлики виводять ся в Америці часто, а особливо підчас спеки навіть в головах американьских ґазетярів.

— **Електрика навіть хіньским богам мила.** В присутности цїсаря Квенґ-су і цїсаревої вдовиці Цу-гсї та цїлого цїсарского двору відбуло ся перед кількома днями в цїсарскім або т. зв. червонім містї в Пекінї, відділеним мурами від прочого міста, торжественне отворенє електричної зелїзниці, котра сполучає всї цїсарскі будинки з собою а також і з великим парком. Цїсар висказав інжинїрам, що будували ту зелїзницю, котрій навіть самі боги хіньскі не противні, своє повне вдоволенє. Хіньскі духовники, бачите, кажуть, що дим з льокомотиви єсть неприятний для богів води і воздуха, вертить їм в носї і від того они лютять ся. Дворець зелїзниці в Пекінї треба було длятого

ся. Скорим рухом виймив годинник і замітив холодно, насьмішливо:

— Здаєть ся, що кождогодинний постій має тревати десять мінут?

Ремійльо поблід. Его ясносині очи потемнїли. З черги і він поглянув на годинник, і всїдаючи на мула, закінчив:

— За непослух, любчику, відсидиш два дни в арешті!

Табор, з командантом на чолї, рушив з місця.

Верґі їхав в послїднім ряді побіч посвистуючого чорного свого товариша. Не чув більшіючої спеки, сидячи на сїдлї згорблений, з опущеними безсильно руками. Блудив очима по окружаючій его пустини, перерізаній утертою попередними таборами дорогою, котра тягнула ся одностайним білим шляхом без кінця на тій безмежній рівнинї. По хвили хотячи відогнати прикрі гадки, починав числити кінцї муравлїв-термітів розкинені по просторі, немов придорожні стовпи. „Двайцять сім, двайцять вісім... трийцять два... трийцять девять“... Безперервним рядом тягнули ся горбки уліплені із ссохлого болота, подібні радше до могильних курганів, як до гнїзд комах. Вкінци знетерпеливлений безнастанним свистом Магмуда, Верґі розлютив ся не могучи довше заволодїти над розбираючою его досадою:

— Чи замовкнеш вже раз, ти безбожний нехристе?

Чорний перестав свистати і зареготав ся:

— Ти гніваєш ся, надоїв тобі вахмістр? Він так викрикає, бо злий на тебе... знаєш, за що?... Памятаєш, як ему кінь упав, ти не хотів ему дати свого; мусів вcїсти на мула.

Верґі кинув ся не дослухавши кінця.

Не дав свого коня вахмістрови, бо вже й перед тим, все, від початку, від пятьох місяців той чоловік затроював ему житє. Побуджений звуком власних слів Верґі говорив з ростучим жаром, виливаючи нагромаджений в собі від давна біль, висказуючи то всьо, що чув, що в тій хвили висказати мусить, хочби его мало слухати лиш бездушне камінє. Яркими красками малював образ переслїдувань, нужди і упокореня, які мусів терпіти давнїйше ще в касарни і тепер, а яких виключним і одиноким виновником був все той самий ненавистний вахмістр. Ні, так довше не може бути! Він пімстить ся, він мусить пімстити ся!

— Стережи ся, Верґі!...

І мурин не перестаючи сьміяти ся, почав ему пригадувати военний суд, право білих людий, що все держить сторону зверхників: „Як лиш прийдемо на місце, вахмістр зложить рапорт, а тоді“... Магмуд Семба зробив рукою рух, наслїдуючий соромне відорванє войскових відзнак, Верґі перебив:

— Убю его! — рикнув.

Чорний налякав ся полуміни, яку сам необережно роздмухав. Воркнув щось в своїй родинній мові, відтак, аби забезпечити ся від всїх лихих наслїдків, які могли би вийти з тої розмови для него самого, діткнув рукою немов нехотячи завішених на груди амулетів і рівнодушно почав знов свистати.

II.

Табор спав. Двох вартових стерегло мулів і возів з поживою, уставлених довгими рядами. Люди, покріпивши ся, поклали ся потомлені в тїни шатер; від величезної спеки були тяжкі і обезсилені. В пересиченім блеском полудневого сонця, душнім воздусі, видавала ся цїла рівнина ще пустїйшою і тихїйшою як звичайно, ніякий подув, ніякий найменший рух, не колотив еї мертвоти; навіть орли в скальних вертепах, дожидаючі відходу людий, аби наситити ся окрушками їх поживи і они не давали знаку житя. Лиш польні коники з більшим ще як звичайно завзятєм виспівували свою вічну пісню.

Посеред табору в чотирокутнім шатрі, зложенім на борзі з бамбусової тростини і вязанок соломи, Ремійльо і Верґі кінчили снїданок. Помучені суперечкою і спекою сидїли мовчки. Увійшов чорний кухар по приказі на вечер і попрятав майже нетикані полумиски і порожні фляшки; відтак приніс їм послугач каву і своїми поганими малпячими руками положив кілька кусників цукру на деревляній покришці і відійшов полишаючи їх знов сам на сам в тишині африканьского полудня, що лунала ще в їх ушах відголосами їх послїдної суперечки.

Підофіцир бавив ся ножем, котрого острий конець починав его дразнити. Ах! пробити ту грудь оброслу, безвстидно обнажену, котру бачив тут перед собою, по другій стороні складаного войскового столика, а в котру вдивлював ся уперто, уникаючи виду ненавистного лиця і тих так добре собі знаних очий. Один погляд на то лице, на ті очи міг его тепер довести до скаженого вибуху, від котрого не міг би здержати ся супротив сьвіжої обиди.

В часї снїданя Ремійльо, що глядав все нагоди докучити ему, видячи що Верґі нічого не їсть, сказав:

— Люди ідуть звичайно до войска як не мають що їсти дома, отже не удавай такого пана.

Підла худобина, поганий пес!

А тут нема способу позбути ся его товариства, утечи від него.... І не можна пімстити ся, хочби словами, бо за кожде острійше слово жде чоловіка погроза, лайка, понижаюча кара, або ще гірше обітниця соромної деґрадациї.

Ремійльо тимчасом встав від стола, позїхнув і звалив ся тяжко на стояче під стїною полеве ліжко. Хвилю ще цмокав загасле циґаро, а відтак під впливом горівки і спеки заспав і почав голосно хропіти. Аж тепер Верґі відважив ся поглянути на него. У снї грізний вахмістр лежав простягнений, з розкиненими

на півтора години далеко від міста і его сьвятинь умістити, щоби не дати богам причини до нарікання. За то електрична зелїзниця, що не робить диму, есть — як кажуть хіньскі духовники, — навіть богам мила. Зі взгляду на то заведено в цїсарскім місті електричну зелїзницю, котра есть 4 англїйскі милї (одна наша) довга.

— **Ізза погордженої любови.** В місцевости Араніо — коло Мішкольца на Угорщинї застрілив якийсь Франц Зіма найкрасшу дївчину з цїлої охрестности, Єлисавету Фаркаш за то, що она не хотїла его любити. Батько дївчини зімстив ся на убийнику за смерть доньки в той спосіб, що пробив его вилами і на місци поклав трупом.

— **Судом засуджена на домашний арешт.** В Австриї дуже рідко буває а в Галичинї, здаєсь таки ніхто того не чував і не памятає — щоби суд засудив когось за крадіж на домашний арешт. Такий вирок видав сими днями суд повітовий на Леопольдштадтї у Відни. Річ була така: Жінка помічника фризиерского якась Мария Н. пішла була до склепу Альфреда Ґрінера купити для дитини черевички а мала всего лиш 70 кр. Торгувала, торгувала і остаточно нічого не купила та вийшла із склепу. Аж тогди побачив купець, що пропала пара черевичків, дігнав Марию Н., привів єї до склепу, відобрав черевички а ще й запізвав до суду. В судї жінка з плачем признала ся до того, що вкрала, але сказала: Із того нужденного зарібку, який мій чоловік приносить до дому, мушу годувати семеро дїтий. Я мала случайно 70 кр., а що моїй малій треба було черевичків, я пішла до склепу і гадала, що куплю. Коли же панна склепова заправила від мене більше і не хотїла нічого спустити, мене взяв жаль, що моя мала буде без черевичків і менї від того так в голові покрутило ся, що я не знала, що роблю і аж на улици опамятала ся і зміркувала, що я вкрала черевички. Я тепер дуже каю ся того. (З плачем до судиї:) Пане судие, а хтож буде годувати мої дїти, як мене замкнуть? — Судия по сім зважив то, що запізвана ще нїколи не була анї карана, анї нїхто єї не позивав, що в часї коли она допустила ся сеї крадежи, була у великій нуждї, та що тепер кає ся того, що зробила — і видав вирок, засуджуючий Марию Н. на найменшу кару, на 48 годин домашного арешту.

Телеґрами.

Відень 24 серпня. Wiener Ztg. оповіщує розпорядженє цїсарске, силою котрого квота визначена з державних фондів на дотациї фонду меліорацийного підвисшує ся на міліон зр., а крім того має бути додана до того фонду надзвичайна дотация в висотї 900 тисяч зр.

Берлин 24 серпня. Всї міністри виїхали до стациї Вільдпарк, аби звідтам удати ся до нової цїсарскої палати, на раду коронну скликану цїсарем Вільгельмом.

Білгород 24 серпня. Послом в Букарештї іменований др. Миличевич, дотеперішний секретар королївского кабінету.

Новий Йорк 24 серпня. Від вчера панує тут величезна спека; 17 осіб померло від сонїшного пораженя.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

руками, з отвертими устами, без тїни гніву або завзятя на великім добродушнім і трохи простім лици. Віддих сплячого був рівний, глубокий і спокійний, немов одностайно повертаюча заєдно филя. Низше, по лївій сторонї груди, правильні судороги шкіри показували місце, де било жерело, що безнастанно ту филю порушало. То бюче серце і витягнена шия прикували увагу молодця. Тут або там, один скорий, сьмілий, сильний удар шаблею, ножем а навіть голкою, а з чоловіка буде труп.

Верґі уявляв собі того трупа з отвертою на шиї або грудях раною — і затряс ся зі страху. Тремтячими руками налив собі горівки, запалив циґаро і положив ся на ліжку, стараючись не дивити ся на свого ворога, однако той порушив ся і на ново звернув на себе его увагу.

Ремійльо обернув ся тепер плечима, до котрих прилипла вогка, тонка сорочка. Шкіра на руках і на карку червона від опаленя, була при самій насаді голови, під коротко стриженим волосєм біла і ніжна як у женщини, з сїткою синїх жилок. Від часу до часу, коли влїзливі мухи обсїли карк, шкіра содорожно порушала ся і мухи відлїтали.

Верґі запалював може десять разів погасаюче циґаро, не спускаючи ока з того карку. „То також не зле місце!...“ Затряс ся на ту гадку.... Пробовав спати, лежав довго з примкненими очима та силував ся відогнати від себе привиди, що его мучили, утечи гадкою далеко від дійстности.

Так минуло кілька годин. Ремійльо спав перевертаючи ся з боку на бік, в міру того як спочені его рамена або лице прилипало до постели. Раз сказав щось крізь сон, зойкнув кілька разів, аж Верґі дрогнув, немов би почував ся до вини. „Доси ще не зробив я ему нічого злого!“ — погадав зараз, чуючи немов потребу оправдати ся перед власною совістию. А може тамтому як раз снить ся, що боре ся з своєю дотеперішною жертвою? Верґі гірко усьміхнув ся на ту гадку: чиж може сплячий чоловік відчути, що понад ним кружить местна гадка ворога?... Ремійльо знов зойкнув і то так голосно, що Верґі підніс ся з постели і похилив ся над ним, але в тій самій хвили відскочив і з широко отвертими очима, з здержаним в груди віддихом станув як вкопаний, не відриваючи погляду від голови сплячого.

На подушку, о пів пальця від голови, упав промінь сонця. Був то промінчик тонкий, як вістрє стріли і так само як она небезпечний.... Потайки, підступно протискав ся він крізь шпару в соломяній стїнцї під самим дахом, простою лїнією прорізував темне нутро шатра, клав ся на подушцї і щезав дрожачий у стіп противної стїни.

На той вид в голові глядячого обудила ся нагле проста і ясна гадка, але в своїй простотї така страшна і пекуча, як той промінь, що серед тишини і сумерку закрадав ся до безборонної голови. Верґі смертно блїдий, числив секунди, міряючи скорість, з якою посуває ся огненна стріла. Ще хвиля, а озолотить она кінцї короткого волося, відтак діткне злегка білої шкіри на голові, заки вкінци ту голову підступно не прошибне смертним ударом!

— Ах, божевільний, бежевільний! — гадав. Ти хотів кинути ся на твого гнобителя з ножем в руцї! А тож то був би ти зробив дурницю!... Бо й щож було би по такій мести? Яка доля ждала би тебе самого?... Замах удав ся, Ремійльо не жиє, а тут збирає ся суд, воєнна рада, дванайцять кульок не минуло би убийника! А так само сонце!... Добре африканьске сонце!... Спи!... Нинї вечером будеш маячити непритомно, а завтра умреш на горячку, як поумирали инші, як умерло між Ніґром і Сенеґалем тілько хоробрих хлопцїв, котрим африканьске сонце перепалило голову.

(Конець буде).

Курс львівский.

Дня 23-го серпня 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	375·—	382·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	283·—	286·—
Акциі гарбарні Ряшів	—·—	200·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	253·—	258·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. 4$^1/_2$%	100·00	100·70
4$^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	100·20	101·90
4% листи застав. Банку краєв. .	97·30	98·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·—	97.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·30	95·00
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Обліґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4$^1/_2$%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·70	97·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·70	94·40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·—	28·25
Міста Станиславова	56·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·90	21·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·75	11·25
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	29·—
Базиліка (Курс віденьский)	7·20	7·80
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·70	5·72
Рубель папаровий	1·27	1·27
100 марок німецких	58·90	58·95
Доляр америк.	2·40	2·50

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Вукарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск в Підвамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольго, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підвамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підвамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підвамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підвамча

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).